



REISVERSLAG 2016 NR.10

WE ZIJN WEER THUIS

Na een bonkerige landing stappen we de warme donkere nacht in. De elektriciteit is uitgevallen.

Geen probleem, het stempel in mijn gloednieuwe paspoort gebeurt op de tast. 'Geen probleem Woodi, we kennen u toch?' Het is meer een constatering dan een vraag. Ik knik. 'Wel thuis' zegt hij. 'Groet uw familie van mij' is mijn antwoord.

Het is een lange rit van de luchthaven naar het logeerhuis in Dakar. Ik geniet van de nacht. En denk aan het fijne gesprek dat we hadden samen in het vliegtuig. We gaan meer tijd nemen voor elkaar, een beetje rust brengen in ons leven, dat is de afspraak. Gemaakt vlak voor de landing.

Het is opvallend stil op straat. Er is een moslimfeest in Touba, 180 km van Dakar. Half Senegal zit daar nu als haringen in een tonnetje. Er is geen auto meer op straat, alles wat kan rijden is op weg naar of komt terug van Touba om nieuwe klanten op te halen. Dit duurt tot donderdag. Touba is overvol. De meeste mensen slapen mannetje aan mannetje op straat.

Het is Feest. De mensen zingen samen, praten samen en eten samen. Ze delen alles, de straat, de kleren, de schoenen en het eten en drinken. Geen probleem, wij horen bij elkaar, er is feest en dat maakt ons gelukkig. Dagenlang....

In ons logeerhuis voor zieke kinderen en hun ouders, (om bijvoorbeeld te herstellen van een operatie en te wachten op controles) is het ook stil, iedereen slaapt. Wij zoeken ook onze slaapplek op. Maar dan gaat de telefoon. Ik kijk op mijn horloge. Het is bijna één uur. Tidiani, de beste vriend van Demba, aan de telefoon. Ik zie een ernstig gezicht. En ga me weer aankleden. Na enkele minuten zegt Demba 'Amadou Parie is dood.' Ik schrik.... Ik ken hem al mijn hele Afrikaanse leven... Hij heeft zeven kinderen, de meesten groot, maar ook nog enkelen klein. Een leuke lieve vrouw....



'Je moet gaan zeker?' Ik stel de vraag maar weet het antwoord al. De vermoeiende zware weken in Nederland met het vullen van een 40 feet container voorafgaand aan de vlucht (die we op het nippertje haalden), een uur geleden vermoeid aangekomen. De belofte aan elkaar: een paar dagen samen, een beetje uitrusten, wel werken, natuurlijk, maar toch... Zijn antwoord is kort. Een enkele knik is genoeg. Ik weet ook: ik ga niet mee. Vrouwen zijn niet nodig bij deze gebeurtenissen. Later mag ik de vrouwen en kinderen condoleren. Maar nu? Nee. Blijf waar je bent en verroer je niet. De auto wordt gestart, hij doet het gelukkig. Demba is begonnen aan de meer dan 1000 km. Naar zijn dorp, waar hij waarschijnlijk net op tijd aankomt om een van zijn beste vrienden te begraven. En ik? Ik ga naar bed. Alleen. Ik heb het koud. Het is bijna 35 graden...

De volgende morgen word ik gewekt door joelende kinderen. Vijf meisjes van ongeveer zes jaar oud.

Ze praten met elkaar, hebben het hoogste woord. Een van de meisjes, Woodi, een naamgenoot, kent mij goed.

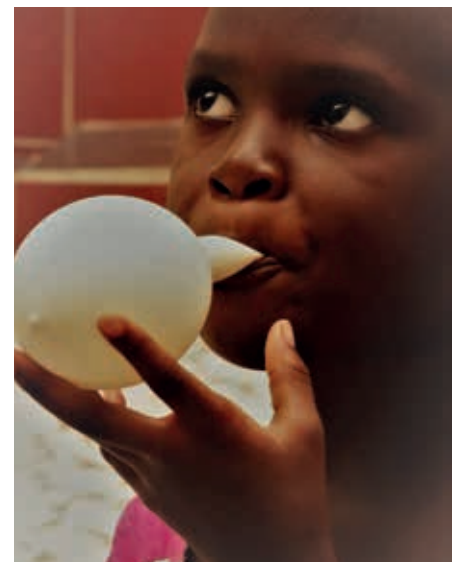
Zij vertelt aan de andere meisjes dat ik haar witte Afrikaanse moeder ben. De anderen kijken verbaasd. Een van hen zegt: 'Dat kan niet.' 'Jawel,' zegt mijn naamgenoot, 'dat weet jij nog niet, maar het kan heel goed.' Ze gaan er eens voor zitten. In een kringetje. Hun hoofden dicht bij elkaar. Het gesprek dat joelend begon staat nu in de fluisterstand.

Het is nog donker in de kamer. De luiken zijn hermetisch gesloten. Ik doezel nog wat na, strek dan mijn stijve armen en benen en klauter uit bed. Raak direct in gevecht met de klamboe. Was ik even vergeten. In Nederland geen klamboe bij min één.

'Als je aankomt na een lange reis geef je cadeautjes,' hoor ik nog net mijn naamgenoot zeggen. Daarna is iedereen stil. De meisjes zitten keurig op de mat en wachten.

Ik eet mijn ontbijt van vers droog brood en hete thee. Pak een emmer water en ga de badruimte in.

Als ik in schone kleren weer naar buiten kom, heb ik vijf ballonnen bij me.



Ik zie tot mijn schrik dat het “Wilde Ganzen” ballonnen zijn. Ik heb de verkeerde ingepakt. Deze zijn bestemd voor Nederlandse kinderen.

De meiden hebben de ballonnetjes al gezien.

Ik geef ieder een ballon en beloof mezelf de rest van het pakje mee terug naar Nederland te nemen.

Ze pakken ze gretig aan en bedanken met een klein knie-knikje. Mijn naamgenoot kijkt de anderen even aan met een blik van: ‘ik zei het je toch?’

Vier van de vijf lukt het niet om de ballonnen op te blazen, laat staan er een knoop in te leggen.

De kleine Woodi laat trots zien dat ze het zelf kan. Klopt. Wij hebben samen ballonnen-geschiedenis gemaakt sinds haar geboorte. Ik blaas drie ballonnen op en vraag het vierde meisje of ik ook haar ballon zal opblazen. Ze schudt heftig haar hoofd. ‘Oké’, zeg ik ‘het is jouw ballon.’

De vier meiden dollen met de ballonnen, gooien, vangen, rennen en lachen, hun ziekte lijken ze volledig te zijn vergeten.

Het vijfde meisje zit nog steeds stil op een hoekje van de mat. ‘Wil jij niet meespelen?’ vraag ik haar.

Ze schudt heftig haar hoofd.

Ik knik begrijpend. ‘Je wilt de ballon bewaren?’ vraag ik. Ze knikt weer heftig en knijpt de ballon nog steviger in haar vuistje. ‘Voor mijn broertje, die is ook ziek. Erg ziek’, zegt ze. Ik zie de tranen in haar ogen springen. En denk tegelijkertijd: dit moet ik straks even navragen. Ik heb van de moeder nog niet gehoord over een ziek broertje. Ik pak er nog een, een ballon voor je broertje zeg ik tegen haar.

Ik blaas hem op en geef hem in haar handen. Ze knoopt de andere ballon stevig in een punt van haar rok. Die blijft veilig daar voor haar broertje.

Een warme groet,

Woodi Wiljo Oosterom



Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890



NOV 2016

